

Roy Campanella

Zastav sa na chvíľu !

Keď som vystupoval z vlaku, pred mnou šla pomalým tempom stará babka. Ponáhľal som sa a nevedel som ju predbehnúť. Vytáčala ma do nepríčetna. Vtedy som sa zarazil a povedal som si: Kam sa ja vlastne ponáhľam?"

Ozvali sa vo mne výčitky svedomia, že som sa v duchu nahneval na babku, ktorá má dosť času a okrem toho nemôže za svoju pomalosť. Celý život pracovala, možno veľa vytrpela. A možno všetko trpezlivo niesla. A ja som netrpezlivý a malicherný. A to všetko len preto, aby som bol o 10 minút skôr doma. Tých pár minút aj tak premrhám na internete alebo pri telke. Alibisticky to zhodím na dobu, v ktorej žijeme. Všetci sa hrozne ponáhľame. A večer zistíme, že sme zase toho veľa nestihli. Frustrovaní ľahneme a zaspíme spánkom nepokojných. Cez SMS si vyznávame lásku, komunikujeme cez CHAT a do očí si nemáme čo povedať. Trápia nás účty, kariéra.

V schránkach sa nám hromadia maily, lebo „nemáme čas“ odpísať, na polici sa kopia knihy, lebo „nemáme čas“ čítať, nevieme ako vonia príroda, lebo „nemáme čas“ si k nej privoňať. Ale dokedy to vydržíme? Čím chceme viac stihnúť, tým menej stihneme. Venujeme priveľa času veciam, ktoré si ho nezaslúžia. Nevieme sa zastaviť a uvedomiť si hodnotu vecí. Robíme veľa fotografií, ale už si ich ani neprezeráme. Napálime ich na CD a tým to končí; počítače máme plné hudby, na ktorú nemáme čas, množstvo televíznych kanálov, ktoré akoby jedna mater mala.

Namiesto zábavy stres. Stále kontrolujeme mobil, či nám niekto nevolal. Prestávame si vážiť krásne veci, kvôli ktorým sa oplatí žiť.

Môj dedko má 87 rokov. V živote nebol v zahraničí, nemá mobil, počúva jednu stanicu na svojom starom rádiu. A napriek tomu si myslí, že prežil krásny život. S úsmevom spomína. Teší sa z pekného dňa, z vône dreva, zo svojich vnúčat. Žil ťažký život, ale váži si ho.

To my dnes nevieme. A tak máme infar-

ky, rakovinu a depresie. A možno by stačilo spomaliť. Tvrdenie, že sa to nedá, neobstojí.

Zamyslime sa, koľko času venujeme nepodstatným veciam. Skúsme vypnúť mobily a počítače a porozprávať sa. Snáď som si uvedomil môj rýchly život včas, aby som spomalil. Kamarát má chalupu v malej osade obkolesenej horami, nie je tam signál, žiadna telka, obchod otvorený len v utorok a štvrtok a jedna krčma 5x5 m. Asi tam zabehnem, aby som spomalil a nehneval sa na starých ľudí, ktorí si vážia zvyšok života a zbytočne sa neponáhľajú za smrťou, tak ako mnohí z nás!

Pekný deň... a spomalte... žijete len raz... a veľmi krátko!

„Keď sa zameriam na to, čo od života dostávam, som väčšinou sklamaný. Ale keď sa zamyslím nad tým, čo som už dostal, a potom to životu splácam, som veľmi spokojný.“

Žiadal som od Boha silu, aby som sa mohol presadiť. Urobil ma slabým, aby som sa naučil pokore ... Žiadal som od Boha zdravie, aby som mohol urobiť veľké veci. Ochorel som, aby som mohol urobiť niečo hodnotnejšie ...

Žiadal som bohatstvo, aby som mohol byť šťastný. Dostal som biedu, aby som sa stal múdrou ... Žiadal som moc, aby ma ľudia vebili. Dostal som bezmocnosť, aby som cítil potrebu Boha ... Žiadal som všetko, aby som mohol mať radosť zo života. Dostal som život, aby som sa mohol zo všetkého radowať ... Nedostal som nič z toho, o čo som žiadal, ale dostal som všetko, v čo som dúfal.

Takmer proti mojej vôli boli moje modlitby vypočuté. Som najbohatší z obdarovaných.

Ak sa ako apoštol nemôžeš niekde dostať svojimi skutkami, určite sa tam dostaneš svojou modlitbou, pokorou a dôverou v Boha. (sv. Vincent Pallotti)

Hospodine, vypočuj môj hlas, keď sa žalujem!

Pred hrôzou nepriateľa láskavo ma ochráň.

pred radou zlosynov ma ukry, pred zúrivosťou tých, čo pášu bezprávie.

Tých, čo si jazyk ostria ako meč,

ako šíp mieria jedovaté slovo, na srdce statočného vystrelia a triafajú a neboja sa Boha.

Navádzajú sa na zlu vec - osídla nastavlia nástrahy a hovoria si: kto nás uvidí?

Hriech za hriechom si takto vymýšľajú, majúci úmysly podlé a srdce každého je priepasť hlboká!

Lenže Boh šípom zasiahne ich, znenazdajky ich poraní; ich jazyk

pripraví im takú záhubu, že budú krútiť hlavou v údive všetci,

ktorí sa na nich pozerajú. A potom bät sa budú ľudia aj zásah Hospodinov zvestovať a zamýšľať sa nad skutkami Jeho.

I potešia sa v Pánovi spravodliví a k Nemu pritúlia sa. Chváliť Ho budú, srdca čistého.

Rehoľa menších bratov františkánov a Konfederácia politických väzňov Slovenska

pozývajú na

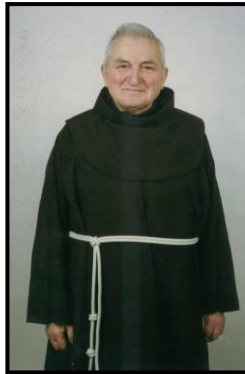
svätú omšu pri príležitosti

**10. výročia úmrtia P. Fidela Ambróza Jurčoviča
OFM**

kňaza – františkána, provinciála,
spisovateľa a trpiteľa pre vieru

**v utorok 21. januára 2014 o 18.00
vo Františkánskom kostole sv. Jakuba v Trnave**

P. Fidéľ Ambróz Jurčovič sa narodil 17.7.1916 vo Vištuku. Počas štúdiá na gymnáziu v Trnave spoznal františkánov, u ktorých v roku 1931 začal noviciát. Prvé sľuby zložil 25.8.1932. Teológiu študoval v Salzburgu a v Ríme. Večné sľuby zložil 29.6.1938, diakonskú vysviacku prijal 21.1.1940 a kňazskú 23.3.1940 v Ríme. Od roku 1943 vyučoval na františkánskom teologickom učilišti v Žiline. V roku 1947 bol uväznený a v roku 1950 v Bratislave odsúdený na 2 roky väzenia. Odvolací súd mu pridal rok väzenia. Väznený bol vo väzniciach v Bratislave a Leopoldove a v baniach v Handlovej a Jáchymove. Od roku 1952 bol v centralizačných kláštoroch v Oseku a Králikách. Po prepustení 21.1.1955 pracoval v Laboratórnych potrebách, Vinárskych závodoch, Vysokej škole ekonomickej a Kovo-spracujúcom podniku v Bratislave. V roku 1969 bol menovaný za provinciálneho ministra s mimoriadnymi fakultami pre ťažké časy. Na dôchodok odišiel v roku 1976. Sv. omšu slúžil tajne v kaplnke Dómu sv. Martina a od roku 1968 verejne vo Františkánskom kostole, kde mu vzali štátny súhlas. Po dvoch rokoch mohol celebroadovať v iných kostoloch okrem františkánskeho, neskôr sa stal výpomocným duchovným v Karlovej Vsi (do r. 1990). V úrade provinciála bol do roku 1992, následne bol menovaný za definitora. Od toho roku pôsobil ako výpomocný duchovný v Bratislave a v roku 1993 bol preložený do františkánskeho kláštora v Trnave, kde okrem pastorácie učil novicov. Zomrel 21.1.2004 a pohrebnú sv. omšu vo Františkánskom kostole v Trnave 26.1. celebroadval arcibiskup Ján Sokol. V rodnom Vištuku ho pochoval biskup Dominik Tóth.

„Človek túži vždy po novom obdarovaní životom, aby mohol vyčerpať, čo mu okamih dáva i berie. Nechce sa vzdať toho, čo ho naplňa a najradšej by bol nekonečný a bezhraničný, aby mu život patrilo úplne a bez konca. Večná blaženosť je radosť bez konca, šťastie bez tieňa, láska bez hraníc, plný život bez ochabnutia, čínorodosť, ktorá je zároveň dokonalým pokojom a uvoľnením zo všetkého napätia. To je bytie, o ktoré človeku v tomto živote ide.“

Edita Steinová

Boh na prvom mieste

Keď si dnes zapneme televízor alebo otvoríme noviny, zo všetkých strán sa na nás valí množstvo reklamy. Rôzne firmy sa usilujú propagovať svoj produkt tým, že poukazujú na jeho kvalitu, a ak má nejaké nedostatky, snažia sa ich zamlčať. Dnešným jazykom by sme povedali, že Ježiš bol veľmi zlým reklamným agentom. Keď svojich súčasníkov pozýval, aby išli za ním, nehovoril: „Podte, dám vám posty a dobré platy.“ Povedal: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma“ (Mt 16,24). Človek, ktorý nasleduje Ježiša, sa musí zrieknuť všetkého, musí mať dokonca v nenávisti svojho otca, matku, ženu, deti, bratov, sestry, ba aj svoj život (porov. Lk 14,25).

Biblickou rečou to znamená, že Boha máme milovať viac ako všetko ostatné, viac ako vlastný život. Je však vôbec možné milovať Boha viac ako ľudí, ktorí sú nám drahí? Keď si matka pomyslí na svoje dieťa, srdce v jej hrudi sa zachveje, lebo k nemu cíti nevýslovnú lásku. Podobne to vníma manžel voči svojej manželke či deti voči svojim rodičom. Pociťujeme však podobný záchvev aj vtedy, keď si pomyslíme na Boha? Ak chceme byť úprimní, musíme priznať, že veru ani nie. Znamená to, že potom Boha milujeme menej? Morálna teológia učí, že Boha treba milovať najviac čo do hodnoty, nie čo do citu. Znamená to, že Bohu priraďujeme najvyššiu cenu, nemusíme však pritom prežívať najhlbší cit. Ten môžeme vnímať pri pomyslení na svojich najbližších. Dôležité je, aby sme vo svojom živote postavili Boha na prvé miesto. Ak to dokážeme, znamená to, že Boha milujeme ako svojich najbližších.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

Sväté omše v 2. týždni cezročného obdobia (A)

20.I. pondelok

17:00 Za Ľ Mariána Lepáčka

21.I. utorok

17:00 Za Ľ Jozefu Macákovú

22.I. streda

17:00 Za Ľ Alojza a Irenu Hájičkových a zaťov

23.I. štvrtok

17:00 Za Ľ Ernesta Radakoviča, manželku a dcéru

24.I. piatok

17:00 Za Ľ Vladimíra Matúška, rodičov a strýka Gusta

25.I. sobota

08:00 Za živých a Ľ členov Ružencového bratstva

Upratovanie kostola č.d. 354 - 387

26.I. Tretia nedeľa v cezročnom období (A)

08:00 Za Ľ Miroslava Kordoša, rodičov a strýka Rudolfa

Lektori: Vráblová M., Macáková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová J., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

20.I. pondelok

Sv.Fabián, pápež a mučeník

21.I. utorok

Sv. Agnesa, panna a mučenica

22.I. streda

Sv. Vincent, diakon a mučeník

23.I. štvrtok

Sv. Ján Almužník, biskup

24.I. piatok

Sv.František Saleský, biskup a učiteľ Cirkvi

25.I. sobota

Obrátenie sv.Pavla, apoštola

so svätým Augustínom z Hippa

Pohoršenia a hriešnici v Cirkvi

Svätý Augustín uznáva, že v Cirkvi sú vždy pohoršenia a hriešnici. Presne toto Ježiš predpovedal. Veriaci však nikdy nesmú opustiť Cirkev pre jej hriešnikov. Svätý Augustín nám opäť podáva mystagogické vysvetlenie Cirkvi ako Kristovho eucharistického chleba. Veriaci sú jednotlivé zrnká pšenice. Pšenica sa nesmie usilovať oddeliť od pliev tak, že opustí mláťačku. Kristus totiž príde k mláťačke, aby si vybral svoju pšenicu.

Písmo v *Knihe Genezis* hovorí: „Boh videl, že svetlo je dobré, a oddelil svetlo od tmy. svetlo nazval Dňom a tmu Nocou“ (1,4 - 5). Pán nazval svetlo Dňom a nepochybne tí, ktorým apoštol Pavol hovorí: „Kedysi ste boli tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi“ (Ef 5, 8), boli dňom, pretože ten, kto rozkázal svetlu, aby zažiarilo z temnôt, ich osvietil (pozri 2 Kor 4, 6).

Tie „deti“, ktoré vidíte navonok oblečené v bielom a vnútorne očistené - ich žiarivé rúcha vyjadrujú nádheru ich duší -, boli kedysi tmou, zatičila ich noc hriechov. Teraz sa však obmyli v kúpeli odpustenia, zavlažil ich prameň múdrosti a ponorili sa do svetla spravodlivosti: „Toto je deň, ktorý učinil Pán, plesajme a radujme sa z neho“ (Ž 118, 24). Nech nás počuje Pánov deň! Nech nás počuje deň, ktorý učinil Pán! Nech počuje a počúva, aby sme mohli plesat' a radovať sa z neho. Ako hovorí apoštol, toto je naša „radosť a koruna“, ak „tako pevne stojíme v Pánovi“ (porov. Flp 4, 1).

Počúvajte nás, ó, znovuzrodení z čistej matky. Počúvajte, vy, deti panenskej matky. „Kedysi ste boli tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi. Žite ako deti svetla!“ (Ef 5, 8) a buďte blízko pri deťoch svetla. Dovoľte mi tu otvorene povedať: Buďte blízko pri veriacich, ktorí sú dobrí. Je to smutné, ale sú aj veriaci, ktorí sú zlí. Niektorí sa nazývajú veriacimi, ale nie sú. Sú veriaci, ktorí znevažujú Kristove sviatosti. Tí, čo takto žijú, sami zahynú a zničia aj iných. Zahynú pre zlý spôsob života; zničia aj iných pre príklad svojho zlého života. Milovaní, nestýkajte sa s nimi. Hľadajte tých dobrých; primknite sa k dobrým; buďte dobrí.

Nech vás neprekvapí množstvo zlých kresťanov, ktorí sú v kostole, ktorí idú k oltáru na sväté prijímanie, ktorí veľmi radi chvália biskupa alebo kňaza, keď hovorí o dobrej morálke. Takíto ľudia naplňajú predpoveď nášho pastiera v žalme: „Aj keby som ich chcel rozhlásiť a vyrozprávať všetky, toľko ich je, že sa nedajú spočítat“ (Z 40, 6). Môžu byť s nami v Cirkvi tejto doby, ale po vzkriesení nebudú môcť ostať v spoločenstve svätých. Cirkev tejto doby má dobrých i zlých. Je ako mláťačka, kde sa obilie mieša s plevami. Dobrý členovia Cirkvi sa miešajú so zlými. Po súde však Cirkev bude mať len dobrých členov bez zlých. Táto mláťačka spracuje žatvu, ktorú zasiali apoštolí a polievali dobrí učители až do súčasnosti. Žatva bola trochu preriedená pri prenasledovaní zo strany nepriateľov. Teraz treba vykonať len očisťovanie záverečného oddeľovania. A naozaj príde ten, koho ste spomínali vo Vyznaní viery: „Príde súdiť živých a mŕtvych.“ Ako hovorí evanjelium:

„V ruke má vejačku, aby si vyčistil humno a pšenicu zhromaždil do svojej sýpky, ale plevy spáli v neuhasiteľnom ohni“ (Lk 3, 17).

Vy, starší veriaci, by ste tiež mali počuť, čo hovorím: Nech sa zrno raduje s chvením a nech ostane. Nech neodchádza z mláťačky. Nikdy sa neusilujte podľa svojho vlastného úsudku oddeliť sa od pliev. Keď Kristus príde -

ten, ktorý súdi bez omylu -, nezhrmaždí do sýpky to, čo nenašiel v mláťačke. A tie zrná, ktoré odišli z mláťačky, sa budú zbytočne pyšiť tým, odkiaľ pochádzajú. Sýpka sa naplní a zatvorí. Oheň spáli všetko, čo bude vonku.

Bratia a sestry, dobrí musia znášať zlých. Zlí musia napodobňovať dobrých. V tejto mláťačke zrno môže zhnúť na plevy, ale aj môže povstať z pliev. Takéto zmeny sa dejú každý deň, moji bratia a sestry. Tento život je plný ponižovania i útech. Každý deň zdanlivo dobrí ľudia sa správajú zle a zomierajú; ale zdanlivo zlí ľudia sa obrátia a žijú. Boh nemá „záľubu v smrti hriešnika“, ale chce, aby sa človek „odvrátil od svojich ciest a žil“ (Ez 18, 23).

Počúvajte ma, pšeničné zrnká! Počúvajte vy, ktorí ste tým, čím chcem, aby ste boli! Nech vás neprívádza do smútku to, že ste zmiešaní s plevami. Zlí nebudú s vami naveky. Aká ťažká je tá hromada pliev? Vďaka Bohu je ľahká! Musíme len ostať ako zrnká a potom nás to nezdrví, nech je to akokoľvek ťažké. „Boh je verný. On vás nedovolí skúšať nad vaše sily, ale so skúškou dá aj schopnosť, aby ste mohli vydržať“ (1 Kor 10, 13).

Nech počúvajú aj plevy! Nech počúvajú, kdekoľvek sú. Nechcem, aby tu boli plevy, ale ak tu sú, pobádajme ich. Počúvajte teda, plevy, hoci, ak naozaj budete počúvať, už viac nebudete plevami. Počúvajte teda: Nech vám pomôže Božia trpezlivosť. Nech vás blízkosť zriek a tieto rady urobia zrnkami. Nechýba vám dážd' Božích slov. Nech nie je pôda vo vás neplodná. Ožite! Vrastajte a dozrievajte ako zrnká! Ten, kto vás zasadil, chce nájsť plné pšeničné klasy, a nie tnie.

Myšlienky k modlitbe

Buďte blízko pri veriacich, ktorí sú dobrí. Hľadajte tých dobrých; primknite sa k dobrým; buďte dobrí.

Cirkev tejto doby má dobrých i zlých. Po súde však Cirkev bude mať len dobrých členov bez zlých.

Každý deň zdanlivo dobrí ľudia sa správajú zle a zomierajú; ale zdanlivo zlí ľudia sa obrátia a budú žiť.

Zapamätajte si

Nikdy sa neusilujte podľa svojho vlastného úsudku oddeliť sa od pliev, lebo nemôžete ostať v mláťačke, ak sa chcete už teraz oddeliť od pliev.

Námety na konanie

Neochabujte na myslí pre pohoršenia v Cirkvi. Sám Ježiš varoval, že pohoršenia prídu a zlí budú súdení a potrestaní. Mali by sme sa držať jeho prisľúbenia. Mali by sme spočívať v jeho jednej pravej Cirkvi, hoci v Cirkvi nachádzame veľa nepokoja.

Scot Hahn Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Na začiatku roka stojíme v pokore a s dôverou pred životom. Najhlbšie túžby, najkrajšie slová sa u nás menia na modlitbu. Naša modlitba nakoniec na úžas a vďaka za všetko, čo nám bolo dopriate v tomto vymedzenom priestore a čase. Z tej dobrej a láskavej ruky som si zvykol prijímať všetko, čo prichádza. Zistil som, že všetko je dobré. Aj to ťažké, čo nás čaká.

Čas je pre nás vzácny Boží dar. Deti ešte nepoznajú jeho cenu. Múdrejší sú tí, ktorým dohára svieca. Každý rok je pre nás rokom spásy. Nech sa nám podarí naplniť ho modlitbou, prácou a budovaním lepšieho sveta, aby sme na konci mohli spievať vďačné Te Deum.

Každý začiatok ukrýva v sebe tajomstvo. Čo nás čaká? Čo sa stane? Nedávne roky nám priniesli veľa prekvapení. Získali sme slobodu. Dobré vieme, čo znamená žiť v neslobode. Dávajme ju teraz ako dar svojim blíznym. Je to predsa Ježišov odkaz. - Máme s porozumením asistovať pri zrode nového človeka.

Anton Srholec „Každodenné zamyslenia“

PRÍBEH ZÁZRAKOV

Po lesnom chodníčku kráčali traja ľudia. Prvý z nich bol múdry muž, o ktorom sa hovorilo, že má moc konať zázraky. Kúsok za ním kráčal mocný a bohatý miestny statkár a ako posledný šiel mladík, ktorý sa učil u múdreho muža. Počúval ich rozhovor.

Statkár: „V dedine mi povedali, že si veľmi mocný a že vieš dokonca konať zázraky.“

Starec: „Som starý a unavený. Ako by som mohol robiť zázraky?“

Statkár: „No ja som počul, že liečiš chorých, slepcom navraciaš zrak a bláznom rozum. To dokáže len veľmi mocný človek.“

Starec: „To máš na mysli? Sám si povedal, že takéto zázraky môže robiť len niekto veľmi mocný, a nie starec ako ja. Zázraky robí Boh. Ja ho len prosím, aby dal svoju milosť chorému alebo slepému. To môže robiť každý s dostatočnou vierou v Boha.“

Statkár: „Chcem mať takú istú vieru, aby som mohol konať zázraky ako ty. Predveď mi nejaký zázrak, aby som uveril v tvojho Boha.“

Starec: „Vyšlo dnes slnko ako každé ráno?“

Statkár: „Áno, iste.“

Starec: „Tak to je zázrak - zázrak svetla.“

Statkár: „Ale ja chcem vidieť skutočný zázrak, napríklad, ako sa zatmie slnko alebo zo skaly vytryskne voda. Pozri, pri ceste leží zranený zajac. Dotkni sa jeho rany a zaceľ ju.“

Starec: „Chceš skutočný zázrak? Nie je to len pár dní, čo tvoja žena porodila dieťa?“

Statkár: „Áno, je to chlapec, môj prvorodený.“

Starec: „Tak to je druhý zázrak - zázrak života.“

Statkár: „Múdry muž, ty mi nerozumieš. Chcem vidieť skutočný zázrak.“

Starec: „Nie je teraz obdobie žatvy? Nerastie azda obilie a tráva tam, kde bola nedávno len suchá zem?“

Statkár: „Áno, ako každý rok.“

Starec: „Tak to je tretí zázrak.“

Statkár: „Así som sa nevyjadril správne. Chcem...“

Starec: „Starec mu skočil do reči.“

Starec: „Vyjadril si sa výborne a ja som pre teba urobil, čo som mohol. Ak to nie je to, čo hľadáš, je mi ľúto, že som ťa sklamal. Ako som povedal, urobil som pre teba všetko.“

Nato mocný statkár sklamané odišiel, pretože nenašiel, čo hľadal. Múdry muž a jeho žiak sa na ceste zastavili.

Keď sa statkár vzdialil a nemohol vidieť, čo tí dvaja robia, priblížil sa starec k okraju cesty, vzal do ruky zajaca, dýchol naň a jeho rany sa zahojili. Mladíka to vyviedlo z miery.

Mladík: „Majster, každý deň som svedkom takýchto zázrakov. Prečo si tomu mužovi nedoprial jeden z nich? A prečo si to urobil teraz, keď ťa nemohol vidieť?“

Starec: „Ten muž nehľadal zázrak, ale senzáciu.“

Predviedol som mu tri zázraky, no on ich nebol schopný vidieť. Kto sa chce stať kráľom, musí byť najskôr princom; kto sa chce stať majstrom, musí byť najskôr žiakom. Nemôžeš žiadať veľké zázraky, ak si sa nenaučil vážiť si tie malé, každodenné. Len čo sa naučíš poznávať Boha vo všetkých malých veciach, ktoré sa v tvojom živote dejú, pochopíš, že nepotrebuješ viac zázrakov ako tie, ktoré ti Boh každý deň dáva, aj keď si o ne neprosil.“

- Môj život je plný zázrakov.
- Aj ja hľadám jasné dôkazy toho, čo nie je potrebné dokazovať.

- Ja sám som schopný konať zázraky - diela nádherné vo svojej každodennosti...

José Carlos Bermejo „Príbehy na uzdravenie duše“

V Ježišovom mene

„A urobím všetko, o čo budete prosieť v mojom mene, aby bol Otec oslávený v Synovi.“ (Jn 14,13)

Pozemský život Ježiša bol iba prvým obdobím vtelenia. Jeho modlitba bola osobnou modlitbou. Od chvíle smrti a zmŕtvychvstania sa však vtelenie rozšírilo - Kristus nás pripája k sebe krstom a cez neho sa stávame Božími deťmi. Rozširuje sa v nás aj Kristova modlitba. Zrno bolo pochované do zeme, ale vyrástlo a stalo sa národom veriacich, ba stalo sa veriacimi národmi a modlitbou bez konca. Táto ustavičná modlitba veriacich uprostred Cirkvi, vyslovovaná v tajnom Kristovom tele - to je modlitba, ktorú Ježiš nazýva modlitbou vo svojom mene.

V Ježišovom mene sa modlíme najplnšie nie vtedy, keď sa naňho odvolávame. Modliť sa v Ježišovom mene znamená asi to, čo sv. Pavol nazýva výrazom „v Kristu Ježišovi“, teda spoločenstvo s ním. Znamená to modlitbu v tej hĺbke, kde sa veriaci človek spája osobne s Kristom, kde s ním a z neho žije a kde sa s ním akoby stotožňuje.

Ježiš povedal pri Poslednej večeri: „Doteraz ste o nič neprosili v mojom mene“ (Jn 16, 24). Ako by aj boli mohli prosieť? Veď spojenie veriacich s Ježišom sa mohlo začať uskutočňovať až po vzkriesení v jeho tajnom tele - Cirkvi. V spojení so vzkrieseným Pánom sa veriaci cítili takmer nepremožiteľní. V životopise sv. Františka čítame: „Brat León,

nepovedali sme, že my dvaja tvoríme celú armádu a že odchádzame oslobodiť svätý hrob? Neusmievaj sa! Ver! Spočiatku sa pustíme v jeho mene do ľahkých vecí, ale pomaly zaútočíme na veľké! A keď vykonáme veľké veci, podujmeme sa na nemožné! Chápeš, čo ti vravím?... V jeho mene sa podujmeme na nemožné!“

Toto nemožné sa v živote svätcov stávalo skutočnosťou.

Ak ma milujete...

„Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania.“ (Jn 14,15)

Kto naozaj uveril, ten nechápe záväzky viery ako ťarchu. Svedomie nie je už preňho len pevnou normou a pánom. Predtým sa mu možno zdalo, že svedomie ho donucuje, že Boh je predovšetkým sudca, že príkazy sú tvrdé predpisy a obmedzenia, že Cirkev stojí v ceste rozvoju života. Povinnosť sa potom stávala proti osobným túžbam, mravne dobré videl človek v príjemnom, jeho láska bola nakoniec v protiklade s mravnosťou.

Keď však človek naozaj uverí, oprie sa o Pána Boha a daruje sa mu, jeho pohľad sa zmení. Svedomie prestáva obviňovať. Už sa mu nezdá, že len nariaďuje alebo zakazuje. Všetko je nesené ochotou a láskou. Aj včasnšie ranné vstávanie kvôli modlitbe sa stane radosťou. Obetu a zriekanie už človek nepocituje ako ťarchu.

Kto naozaj uveril a miluje, nežije viac pod nijakým tlakom, lebo nežije donútené podľa nijakej nedobrovoľnej zmluvy. Myšlienka, že sa má varovať hriechu, je nahradzovaná čoraz väčšou túžbou priblížiť sa čo najviac Bohu. Odtiaľ radosť a odhodlanie na všetko - „ani smrť, ani život... ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (Rim 8,38-39).

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku